

omma waimo peäle kúlwab, se leikab waimust ajaliku ja iggawest õnnistust.

Sowin sellepárrast keigest süddamest ja keigest hingest, et keige meie armsa maa-rahwa kohta Pauluse sanna peakõ tdeks same, kui ütleb; kes semet annab kúlwajale se andko ka leiba toiduseks, ja tehko teie semet paljuse, ja kaswatago teie diguse wilja!

Ja! teie diguse wilja kaswatago temma aastast aastasse ja põlwest põlwe, lastest laste kätte, Jesuse Kristuse meie Jõsanda läbbi. Amen.

---

## L a u l u d.

L Maa-ilm on Jummal tde.

1. Maa-ilm lojat kummardau, ma sind, mo Jummal! tannan; sind tundes en-  
nast rõmustan, auu, kitust sulle annan. Kes

on kúl sinnust wággewam, ehk selle polest teggewam, mis sinna olled teinud?

2. Mán selgel desel kumawaid ja kiirg' waid taewa-tehti; näen maa peäl mitmid ellajaid, kúll wilja, puid ja lehti. Oh! kei-  
gist, mis silm ial näeb, mo südda üpris rõõmsaks läeb, et immestelles kerkib.

3. Ei illu üksnes silmele need ilmas agga näita, waid ihho ning ka hingele keif andwad, et woib taita üht toido, fatte, jounga, teist moistuse ja nouga, mis mol-  
lemil läeb tarwis.

4. Ka madalamgi lillike meil' annab sedda nähha, et Jummal wágga targaste keif muudki wõtnud tehha, mis ütlemata su-  
reinge. Sest targemaks saab innime, kui sedda tundma õppib.

5. Kas se, kes omma wáega keif tar-  
gast' walmistanud, kas se kúll ilma asjata meil' meelt ja moistust annud? Ei mitte!  
waid et meie meel ka lodud asjust õppiks teel, kui arwamata temma.